

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ
ІІІ Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 23–24 травня 2019 року)

У двох частинах

Частина 1

Суми
Сумський державний університет
2019

Наведені вище твердження говорять про те, що фактично висновок експерта з питань права немає жодної юридичної сили, а рекомендаційний характер часто надає судді право взагалі не брати його до уваги.

Таким чином, на сьогодні, новела цивільного процесуального законодавства не виправдала доцільність свого існування. Сама по собі ідея залучення до справи експерта з питань права має свої реальні позитивні аспекти та навіть неабиякий потенціал до успіху, але ж залишається ряд невіршених питань, що призводять до зведення нанівець дійсної допомоги експерта з питань права у розгляді справи. Отже, для того, щоб удосконалити існуючу ситуацію у досліджуваній сфері необхідно: внести ясність щодо правового статусу експерта з питань права, визначивши більш конкретні вимоги до такої особи; додати до переліку можливих доказів по справі висновок експерта з питань права, надавши йому не рекомендаційний, а обов'язковий характер; узагальнити судову практику з досліджуваного питання, надавши судам рекомендації щодо залучення висновків експерта з питань права до матеріалів справи та використання їх при винесенні судового рішення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Рішення Дніпровського районного суду м. Києва у справі № 755/15364/17 від 25 січня 2018 року / Єдиний державний реєстр судових рішень / URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/71937133> – Дата звернення 16. 04. 2019. – Назва з екрана.
2. Рішення Северодонецького міського суду від 05 квітня 2018 року у справі № 428/11404/17 / Єдиний державний реєстр судових рішень / URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73201231> – Дата звернення 16. 04. 2019. – Назва з екрана.
3. Ухвала Ленінського районного суду м. Харкова у справі № 642\3001\17 від 04 квітня 2018 року / Єдиний державний реєстр судових рішень / URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73238539> – Дата звернення 16. 04. 2019. – Назва з екрана.

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДОНОРСТВА КРОВІ ТА ЇЇ КОМПОНЕНТІВ В УКРАЇНІ

Бордун І. В.

Студентка II курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Грибачова І. П.

к. ю. н., доцент кафедри МСПЦПД ННІ права

Сумського державного університету

Донорство крові це один із напрямів діяльності державної політики у сфері охорони здоров'я. Він включає в себе процес взяття, зберігання, транспортування та

реалізації донорської крові та її компонентів. Проте сьогодні не всі люди розуміють важливість бути донором і скільки життів це може врятувати, адже переливання крові лікарі роблять лише у виключних випадках, коли іншого шляху допомогти пацієнту немає. Крім цього донорська кров також використовують для винайдення ліків та у наукових цілях. Це питання досліджували М. Щирба, Г. Чеботарьова, Т. Данилюк, К. Ільющенкова, Г. Білецька та інші.

За переконанням М. Щирби донорство буває трьох видів: крові та її компонентів; органів людини, її частин чи інших анатомічних матеріалів, а також донорство репродуктивних тканин [1]. Згідно з ч. 1 ст. 2 Закону України «Про донорство крові та її компонентів» донорство крові та її компонентів - це добровільний акт волевиявлення людини, що полягає у даванні крові або її компонентів для подальшого безпосереднього використання їх для лікування, виготовлення відповідних лікарських препаратів або використання у наукових дослідженнях.

Донором може бути лише повнолітня особа, вага якої є більше 50 кілограм, та яка пройшла медичний огляд. Проте жителі України не поспішають ставати донорами і жертвувати своєю кров'ю на користь суспільству. Відповідно до статистики донорства крові в Україні, то вона говорить, що на 1000 жителів припадає 11,28 дотації, тоді як нормою вважається 33 дотації на 1000 осіб [2]. На наш погляд наша держава має такі низькі показники у зв'язку з не усвідомленням важливості цієї процедури, неграмотності в цьому питанні, а найголовніше через страх бути зараженим якоюсь хворобою. Наприклад велика кількість жителів України навіть не знають у якій установі можна здати кров. Про нехватку цього “продукту” рідко говорять по телебаченню та радію, щодо ЗМІ, то і там інформація з'являється недостатньо часто.

У зарубіжних країнах є різні методики, як заохочувати донорів здавати кров, наприклад у Японії до пропаганди здачі крові постійно залучаються відомі люди, а також там існують дошки оголошень, на яких повідомляється про наявність донорської крові через смайли (якщо обличчя відображає шок це означає, що кров потрібна терміново). Щодо Швеції, то там донор залишає свій номер телефону після здачі крові, і кожен раз коли його кров використовується, донор отримує подяку, і усвідомлює, що комусь врятував життя [3]. Необхідно пам'ятати, що у більшості країн світу здача крові є добровільним, безоплатним актом, особливо це стосується країн Європи, і жителі цих держав вважають своїм обов'язком допомогти суспільству шляхом здачі крові. В Україні дещо інша політика, тут громадяни попри наявність грошової компенсації за цю процедуру все одно відмовляються бути донорами.

Стосовно пільг, які отримують донори, то у разі виявлення бажання особою бути донором крові чи її компонентів у день здавання крові чи у день проходження медичного обстеження з метою бути донором, працівник звільняється від роботи в установі будь-якої форми власності, чи навчання в закладах вищої освіти або професійних навчально-виховних закладів із збереженням середнього заробітку. Також донор отримує день відпочинку зі збереженням заробітку, який він може використати упродовж року після давання крові. Якщо ж день здачі крові припадає на святковий, вихідний чи на час відпустки, донор все одно отримує день відпочинку. Якщо ж працівник все ж був залучений до роботи після процедури давання крові, то він має право вимагати отримання дня для відпочинку за його бажанням. Також після здачі крові особа має право отримати набір продуктів, кількість і склад яких затверджуються обласними адміністраціями, міськими державними адміністраціями у містах Київ та Севастополь, а також Радою Міністрів України АРК. У день здавання крові особа повинна отримати сніданок та обід від закладу, де вона безпосередньо здає кров, якщо ж цього не сталося, то заклад повинен компенсувати вартість вище згаданих прийомів їжі [4].

Ми вважаємо, що питання донорства це питання не лише несвідомості і необізнаності, але й наявності страху за свої життя та здоров'я. На сьогоднішній день існує велика кількість випадків зараження осіб медичними працівниками. При чому хвороби бувають різні, починаючи з незначних захворювань і закінчуючи невиліковними хворобами, такими як ВІЛ та СНІД. Недовіра населення України до медичних працівників можна вважати виправданою, але, на наш погляд тут і законодавство повинно внести свою лепту, а саме запровадити Єдиний реєстр донорів, що міститиме інформацію про їх донорську діяльність та хвороби, якими хворіла та чи інша особа, це зменшить ризик зараження осіб, яким переливають донорську кров, а також зможе зекономити час на проведення перевірок крові, так як у реєстрі повинні міститися не лише назви хвороб але й їх хронологічні межі.

Також, ми хотіли б навести декілька цікавих фактів про активних донорів. Лікарі стверджують, що активні донори рідше страждають серцево-судинними захворюваннями і легше переносять крововтрату при ДТП та інших нещасних випадках. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, люди, які постійно здають кров, живуть в середньому на 5 років довше, тому що у них відбувається активізація системи кровотворення та регулярна стимуляція імунітету. Найзнаменитіший донор крові в світі протягом свого життя віддав близько 500 літрів крові за 624 рази [5].

Отже, сьогодні питання донорства в Україні стоїть гостро. Із масовим небажанням осіб не бути донорами з різних причин потрібно боротися. Для початку потрібно

розпочати з удосконалення законодавства у напрямі забезпечення добровольців та осіб, яким переливають кров від ненавмисного зараження їх медичними працівниками, шляхом посилення контролю за заходами інфекційної безпеки та інфекційного контролю а також запровадження Єдиного реєстру донорів, потім владі потрібно звернути увагу на питання пропаганди осіб чому так важливо здавати кров, також не потрібно забувати про інформаційну грамотність населення стосовно питання донорства. На наш погляд ці питання повинна розвивати саме влада при чому на різних рівнях: державному, регіональному та локальному, адже як зазначалося вище донорство крові та її компонентів це напрям державної політики у сфері охорони здоров'я, тож забезпечення якісного донорства покладається саме на органи державної влади.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Статистика донорства крові в Україні. URL: <https://donor.ua/statistics/ukraine>.
2. Щирба М. Донорство і трансплантація в аспекті прав пацієнтів. Національний юридичний журнал: теорія і практика. 2018. С. 26.
3. Модіна О. Як заохочують донорів здавати кров у різних країнах. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/29289513.html>.
4. Про донорство крові та її компонентів: Закон України від 23.06.1995 р. № 239/95-ВР// Відомості Верховної Ради України від 06.06. 1995 р. № 23. Ст. 2.
5. Сьогодні – день донора. 8 фактів про справу, що рятує життя. URL: http://tvoemisto.tv/news/sogodni__den_donora_8_faktiv_pro_spravu_shcho_ryatuie_zhyttya_78820.html.

СПРОЩЕНЕ ПОЗОВНЕ ПРОВАДЖЕННЯ: НОВЕЛИ НОВОГО ЦПК

Прокопенко К. В.

Студентка III курсу ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Щербак С.В.

к. ю. н., доцент, доцент кафедри КПДС ННІ права

Сумського державного університету

Цивільний процес, після оприлюднення Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03.10.2017 р., набув дещо нового вигляду та містить новели, які ще не були застосовані судами [1]. Тут важливе точне трактування процедури цих змін, а також ретельна